

Kuusitoista nahkapalaa Tuuli oli kuuma, kuin olisi kotoisin helvetin perimmäisistä saleista. Sitä oli jatkunut jo pitkään, eikä muutoksesta ollut tietoaakaan. Maa halkeili kuivuudesta ja kuuma tuuli sieppasi mukaansa irtopölyä sieltä, missä maa ei ollut palanut kovaksi korpuksi. Chaticacawa, eli Kumiseva pilvi katseli huolestuneena horisonttiin, jonne oli paahtaisen päivän jälkeen vaipumassa aurinko. Punainen kiekko hehkui sulan kuparin väreissä läpi värisevän aavikkoilman. Taivaanranta hehkui kullan sävyä, vailla pienintäkään pilvenmurikkaa, joka olisi voinut antaa edes aavistuksen omaisen toiveen tulevasta sateesta. Chaticacawa tiesi pian päällikön saapuvan hänen luokseen. Tuota vierailua hän oli odottanut ja pelännyt, sillä hänen pitäisi heimon shamaanina ja poppamiehenä saada aikaan tarpeellinen ja odotettu sade. Kautta aikojen olivat heimon poppamiehet taitaneet sadetanssin salat, mutta hänelle ne olivat jääneet todella salaisuudeksi. - Chaticacawa! ärisi päällikkö. -Miksi et ole tanssinut sadetta? Maa riutuu , sato kuivuu ja joesta loppuu pian vesi. Chaticacawa, Miksi sinä et tanssi? Chaticacawa tiesi kyllä syyn, muttei sitä voinut paljastaa päällikölle. Yksinkertaisesti, hän ei vain osannut sadetanssin askelkuvioita. Ja syy siihen oli, ettei hän ollessaan edeltäjänsä suuren Hulachweden opissa, ollut pitänyt niin väliä noin monimutkaisten asioiden kanssa ja olihan sadetanssin askelkuviot tallennettu puhvelinnahkaisiin kansiin. Kuuteentoista tasakokoiseen nahkaneliöön. Nahkalaatat tuli vain asetella oikeaan järjestykseen, neljä rinnan, neljä peräkkäin ja tanssien seurata nahkaan poltettuja jalanjälkiä. rytmin hän kyllä muisti, sillä rytmi oli hänellä veressä. ehkä juuri siksi hänen oppiaikansa olikin kulunut pikemminkin tanssien kylän nuorten neitosten keralla. Nyt, kun hänen suuri opettajansa oli jo poistunut autuaitten asuinsijoille, hänen oli vain yritettävä selvittää niillä pienillä opetuksen rippeillä, jotka mahdollisesti muistista löytyisivät. Ongelma oli juuri siinä, että nahkaläpyskät tuli saada oikeaan järjestykseen ja oikeisiin asentoihin, muutoin oli turha tanssia sateen toivossa. ” Miksi et tanssi?” Oli päällikkö kysynyt. Kyllähän hän tanssi. Joka ainoa ilta jo kymmenen päivän ajan, hän oli asetellut askelkuvioita uuteen järjestykseen ja tanssinut, mutta sadetta ei vain kuulunut. Tchumpa,tchumpa, tchumpa.... cho...cho.... Couhu, couhu couhu, couhu cho,,,cho... Chaticacawa hoki sadetanssin rytmiä mielessään..... - Hei, hetkinen.... hän äkkiä oivalsi. - Rytmihän kertoo...kolme ...kaksi...neljä kaksi, askelkuviot! Chaticacawa asetteli nahkapalat rytmin mukaiseen järjestykseen. Tosin kahden, kolmen ja neljän jalankuvan laattoja oli useita ja niissä asetelmat vaihtelivat. Mies tanssi, mutta sade vain viipyi. Päällikkö saapui jälleen tiedustelemaan shamaanilta sadetta, jota oli pakko saada ja mieluummin heti, kuin huomenna. - Miksi sinä et tanssi meille sadetta? päällikkö tivasi. - Katsoppas suuri päällikkö. se on juttu näin, etteivät henget ole antaneet vielä lupaa. Jos nyt tanssin sadetta, voivat henget vihastua, ja vettä tulee liiaksi asti, Chaticacawa yritti luikerrella tilanteesta. - Jollet ala tanssia sadetta, niin heimo karkoittaa sinut autiomaahan. Etkö sinä tiedä, että kaikki mikä sataa ennen kesäpäivän seisausta sataa suoraan laariin, joten antaa vain vettä tulla. Päällikkö poistui ylväästi paikalta ja Chaticacawa alkoi taas asetella puhvelinnahkoja. Vihdoin ja vihdoinkin, palaset osuivat oikeaan järjestykseen ja poppamiehen päästyä tanssinsa päähän, taivaat repesivät. salama lävähti kirkkaalta taivaalta ja pilvet syntyivät tyhjästä siniselle taivaalle. Kymmenen päivää vettä oli tullut, kuin saavin laidalta. Päällikkö kahlasi lähes kainaloitaan myöten mutaisessa vedessä, onnistuen pääsemään vihdoin Chaticacawan asuinsijalle. – Minä kiitän sinua suuri Chaticacawa sateesta, mutta tämä alkaa jo riittää. Voisitko tanssia sateenpäättämistanssin, sillä laarit alkavat olla jo täynnä vettä. Joki on tulvinut pelloille ja maissi on saanut vettä enemmänkin, kuin riittävästi, päällikkö ilmoitti näkemyksensä. Chaticacawa lupasi tanssia sateen lopettamiseksi. Päällikön uitua tiehensä, hän manasi mielessään katkerasti. Sateen lopettamistanssin askelkuviot olivat puhvelinnahkapalasten kääntöpuolella,

mutta aivan mielivaltaisessa järjestyksessä. Mikäli häneltä menisi aikaa yhtä paljon sateen lopettamiseen, kuin sen aikaansaamiseen, niin hänet kyllä ehdittäisiin karkottaa autiomaahan ja hän tuskin jaksaisi uida niin pitkälle, että jalat tapaisivat pohjaan. Chaticacawa keräsi märät nahkapalat kainaloonsa ja kiipesi vuorille, sillä kylästä ei enää löytynyt vedetöntä kohtaa, jolle asettaa tärkeät askelmerkit. Sateentekijä asetteli liukkaat nahkapalaset laakealle kalliolle ja ryhtyi koikkelehtimaan niiden päällä yrittäen tavoittaa sadetanssin rytmin takaperin. Iljanteinen ja liukas oli märkä nahka ja tanssija liukastui, lyöden päänsä kallioiseen kamaraan. Pahasti pökerryksissä Chaticacawa kuitenkin tuli ilmeisesti hoippuneeksi tanssin askeleet oikeassa järjestyksessä, koska sade yllättäen loppuikin. Pää oli kuitenkin jysähtänyt kallioon niinkin voimalla, että seurauksena oli pahemmanpuoleinen aivotärähdys ja täydellinen muistinmenetys viimeaikojen tapahtumista. Chaticacawa Ei muistanut siis sadetanssistaan, eikä sateen lopettamisaskeleista mitään. Kuitenkin tämän päivän jälkeen Chaticacawaa kunnioitettiin suurena sateentekijänä, eikä kukaan tohtinut asettaa hänen taitojaan kyseenalaiseksi. Seuraajaansa opettaessaan, Chaticacawa ojensi tälle paksun nahkanipun ja sanoi. - Sitten, kun olet selvittänyt tämän sadetanssin mysteerin, voi sinustakin jonain päivänä tulla suuri sateentekijä.